

ΘΑΛΕΙΑ ΦΛΩΡΑ.

« Ἀκουμβῶν μὲ τὰς δύο χεῖρας εἰς τὸ κάθισμα . . . »

ΠΕΙΣΜΑ

ΓΥΡΙΣΕΝ ἀποτόμως μὲ ἓνα περιφρονητικὸν ὕφος, ἀνεσήκωσε μὲ ἄποιαν ὑπερηφάνειαν τὰ κατὰμυρα μαλλιά της, διὰ νὰ τὰ τακτοποιήσῃ δῆθεν—ἂν καὶ ἦσαν πολὺ καλὰ τακτοποιημένα—καὶ διηρθύθη πρὸς μίαν μεγάλην πολυθρόναν, εἰς τὸ βάθος τῆς παραπλευροῦ αἰθούσης. Ἐπῆρεν ἐν εἰκονογραφημένον περιοδικὸν καὶ ἡ γλυκυτάτη φυσιογνωμία της, τὰ ἀστράπτοντα μάτια της—οἱ ὀλόμαυροὶ ἐκεῖνοὶ κεραυνοὶ—ἐκρύβησαν ἵσως ἀπὸ τὰς πυκνοτυπωμένας σελίδας τοῦ περιοδικοῦ.

Ἐκεῖνος, ἔμεινεν ὡς ἀποσβολωμένος εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Ἀκουμβῶν πάντοτε μὲ τὰς δύο χεῖρας εἰς τὸ κάθισμα, τὸ συχνὰ εἰς μίαν νευρικήν σύσπασιν τῶν δακτύλων κλονιζόμενον, ἐκάρφωσε τὰ πιγμένα εἰς ἓν θάμβος μάτια του εἰς τὰ ἀγέρωχα ἐκεῖνα νῶτα, τὰ ὁποῖα ἀπεμακρύνοντο μὲ μεγαλοπρεπῆ νωχέλειαν καὶ εἰς τὰ ὁποῖα συνετρίβοντο διὰ μιᾶς ὅλα τὰ ὄνειρά του, τὰ ὁποῖα ἐπὶ δύο τώρα μῆνας ὕφαιναν ἡ ψυχὴ του.

Ἐβωβάθη. Τί νὰ εἰπῇ εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην τρικυμίαν! Ἦτο εἰς συντετριμμένους τραυματίας, εἰς ἡττημένους, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε

τὸ δικαίωμα ἴουτε μίαν ν' ἀρθρώσῃ συλλαβὴν.

Καὶ ἀφοῦ ἐκείνη ἐρρίφθη εἰς τὴν πολυθρόναν, ἐχαμήλωσεν ἐκεῖνος τὰ μάτια καὶ ἐστηρίχθη καλὰ εἰς τὸ κάθισμα, τὸ ὁποῖον ἤσθανετο νὰ τοῦ φείγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας. Νὰ ὁμολόγῃ τὴν ἥτταν του; Θὰ συνετρίβετο ἄνευ ἐλπίδος ἀνορθώσεως. Νὰ ἐπέμενε; Θ' ἀπεδιώκετο τῆς αἰθούσης ἐκείνης. Ἔσχε τὴν δύναμιν καὶ πάλιν νὰ τὴν ἀτενίσῃ περίλυπος, μὲ μίαν τώρα μόλις ἀρχομένην ἀγανάκτησιν. Ἀλλ' ὁ ἔρωσ του ἦτο ἰσχυρὸς, ἰσχυρότερος τοῦ πείσματος της. Ἐκαμε δύο τρία βήματα καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐκάθισε πολὺ πλησίον της. Καὶ εἶδε καὶ πάλιν, ὠραιότερους τώρα, σχεδὸν γυμνοὺς τοὺς βραχίονας της, τοὺς εὐρώστους καὶ τορνευτοὺς βραχίονας, τοὺς ὁποῖους δὲν ἐκάλυπτεν, ἐθώπευε μᾶλλον μία λεπτοτάτη γάζα. Τὰ στήθη της, τὰ εἶδε περισσότερον τώρα ἀνυψούμενα ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ αἱ πτυχαὶ τοῦ φορέματός της, λεπτοῦ θερινοῦ φορέματος, ἔπιπτον χαριέσταται γύρω εἰς τὸ πλαστικόν της σῶμα. Καὶ εἶδε τὸ κῦμα τῶν μαλλιῶν της—κῦμα χωρὶς τὸν ἀφρόν τοῦ γήρατος—κῦμα πολυσύνθετον, ἀκράτητον, τὸ ὁποῖον ἐκλυδωνίζετο περίξ τῆς ἰδιορρύθμου ἐκείνης κεφαλῆς καὶ ἐφίλει τοὺς κροτάφους καὶ ἐστεφάνωνε θριαμβευτικῶς τὸ μέτωπον. Ὡς, ἡ κίχη της! Τὴν ἤσθανετο νὰ γίνεταί μία ἄλυσσος καὶ νὰ τοῦ περισφίγγῃ τὰς χεῖρας καὶ νὰ τοῦ δένη τὴν γλῶσ-